

Armon vuonna 1878 oli lumi tullut aikaisin, sitä oli satanut joulukuussa hyvin runsaasti ja järvet olivat jo joulukuun alusta alkaen paksussa jäässä Kangasalla. Minna, Kangasalan karhun Agathon Meurmanin nuori ja kaunis 22-vuotias tytär oli paksuihin vällyihin pukeutuneena matkalla uuteen kotiinsa Liuksialan kartanosta vastaviihtyn miehensä, nuoren urkujenrakentajan Axel Thulén kanssa. Oli viattomien lasten päivä, suvussa yleinen häöpäivä, 28. joulukuuta.

Häöpäivän aamuna oli Axel ajanut Tampereelle ja ostanut erinäisiä tarvikkeita häihin, mm. "10 tt Konfekt, 1 tt Uppblåstsocker, 2 tt Sockerbröd, 2 ½ tt Bisquit och 20 tt marenger, stora och små, samt 1 tt sockerkaka".

Nuori Axel oli Kangasalla hyvin pidetty ja hänelle oli sadellut kutsuja kaikkialle. Erityisesti hänen kauniit siniset, tummien silmäripsien reunustamat silmänsä herättivät huomiota. Axelin päiväkirjasta käy ilmi, että eräs aatelisneiti oli sanonut "Han har ögon att fiska med" Axelin ollessa 6-7 -vuotias.

Minna oli hänkin kaunis ja tavoittelemisen arvoinen. Oltuaan Helsingissä isänsä kanssa tämän ollessa valtiopäivillä, olivat nuoret maisterit ja ylioppilaat kilvan kutsuneet häntä juhliin, Suomalaisen Nuijan tilaisuuksiin, jne. Mutta Minnalle ei kukaan paitsi Axel merkinnyt mitään.

Nyt Minna istui Axelin vieressä, joka silloin tällöin hymyillen katsahti häneen. Lumen tuprutessa ei puhuminen ollut helppoa. Minna katsahti taakseen. Vielä näkyivät Liuksialan ikkunoista valot, ja Minna muisti vihkimishetken, jolloin he olivat luvanneet rakastaa toisiaan myötä- ja vastoinkäymisissä kuolemaan asti. Kunnianarvoisa rovasti Adolf Colerus puhui nuorille mieleenpainuvia sanoja heidän ollessaan polvistuneina vihkipalleille, joiden päällisiin Minna oli huolellisesti kirjaillut eri värisiä kukkia pienenpienin ristipistoin.

Kun aterian monine ruokalajeineen, laatikoineen ja paisteineen oli syöty, Agathon puhunut rakkaalle tyttärelleen ja vielä tanssittu Liuksialan suuressa salissa kynttilöiden loistaessa kattokruunussa, useissa lampeteissa ja kandelaabereissa, kietoi Axel Minnan vällyihin ja ajoi myöhään illalla kovassa lumisateessa Kirkkojärven yli Kangasalan kirkolle, omaan kotiin.

Minna muisti isän hyvien, tavallisesti niin leikkisien ja huumorintäyteisten silmien katsellessa häntä vakavina mutta puoleksi hymyillen ja äidin taas ankarina, kuten Liuksialan emännän ja valtiopäivämiehen vaimon sopiinkin. Sisäruukset olivat onnitteluja Liuksialan salissa vastaanotettaessa vähän hymyilleet keskenään. 5-vuotias pikkusisko Ines ja hänen kaksoissisarensa Helmi olivat olleet jonossa onnittelemassa morsiusparia tarmokkaan Helmin

vetäessä ujoa Inestä kädestä. Minna hymyili muistellessaan sisarusten innostusta, sillä olihan hän ollut sisarusparven ensimmäinen morsian.

Kaikki sisarukset olivat olleet läsnä: Minnaa vuotta vanhempi Bertha, joka oli myös ollut kaaso ja auttanut pukemisessa ja kampaamisessa sekä vuotta nuorempi Hilda, joka oli innostuneena hyörinyt Minnan ympärillä ja ollut häissä täynnä romanttista ihailua. He olivat pukeutuneet sinisiin silkkipukuihin.

Pojat, 17-vuotias Alfred, josta piti tulla tuomari, 16-vuotias Ivar, idearikas 15-vuotias Vänni sekä nuorin, 8-vuotias Jalmari olivat muodinmukaisissa polven alapuolelle ulottuvissa, kotona kudotusta kankaasta tehdyissä housuissa ja kaksirivisissä takeissa, leuan alla suuret rusetit ja takin päälle kääntyvät valkoiset kaulukset. Vanhimmalla veljellä, 19-vuotiaalla lääkäriksi aikovalla Otolla oli sentään lukiolaisen arvolle sopivat pitkät housut.

Kaksoset Helmi ja Ines, jotka koko vihkiäisten ajan seisoivat käsi kädessä, silmät pyöreinä ja kasvot vakavina hetken juhlallisuudesta, olivat punertavan ruskeissa karttuunipuvuissa, jotka oli tehty mummo Tallqvistin vanhoista asuista.

Kovasta lumisateesta huolimatta Liuksialaan oli saapunut runsaasti vieraita pitkienkin matkojen takaa. Agathonin vanhemmat sisaret: sotatuomarinleski Eva Rosalia Riddelin, pisin ja kaunein sisaruksista, oli tullut Helsingistä poikansa Karl Alarikin kanssa jo kahta päivää aikaisemmin, toinen sisar, lehtorin rouva Paulina Friberg miehensä, pipopartaisen lehtori Johan Fribergin kanssa Vihdistä Lahnuksen kartanosta, jonka päärakennuksen Friberg oli rakennuttanut aivan Liuksialan päärakennuksen piirustusten mukaan huomenlahjaksi vaimolleen.

Myös kunnianarvoisa rovastin rouva Jolanda Strandberg oli saapunut pyylevän ja arvonsa mukaan jäykähkösti esiintyvän miehensä kanssa edellisenä iltana. Liuksialan ja Thulén hevoset olivat koko aamupäivän olleet hakemassa vieraita Tampereelta ja Kangasalan asemalta. Ja juuri vihkiäisten melkein jo alkaessa oli Liuksialaan saapunut Ahvenanmaalta Axelin Mimmi-sisaren mies, Jomalan kirkkoherra Alfred Tallqvist, Minnan äidin Alinen veli, siis samalla kertaa sekä apen että vävympojan lanko. Mimmi oli jäänyt kotiin Jomalaan hoitamaan taloa ja lapsiaan, 3-, 2- ja 1-vuotiaita tyttäriään Fannya, Hilmaa ja Rosaa.

Tietysti Axelin äiti Fredrika Thulé ja veli Richard, 23 v., olivat myös läsnä. Samoin naapureita ja ystäviä oli paljon ja olipa Helsingistäkin tullut Agathonin ystäviä ja puoluetovereita vaimoineen ja tyttärineen.

Jäällä oli paljon lunta ja monta kertaa kulki Axelin Poku hyvin hitaasti, sillä lumen alla oli kaiken lisäksi muutamien suojapäivien jäljiltä vettä. Vihdoin

näkyivät valot Thulén talosta. Vouti Adolf Simonpoika oli pitänyt vahtia ikkunasta ja nähtyään jo reen pienenä pisteenä, oli hän sytyttänyt valot ja kynttilät loistivat ikkunoissa. Loppumatka taittuikin nopeasti, sillä lumi oli rannasta alkaen lapioitu pois. Nuorikot nousivat reestä, ja Kalle vei Pokun talliin. Axel nosti Minnan syliinsä ja kantoi hänet sisään. Oltiin kotona.

Vuoden 1879 alussa Axel joutui olemaan paljon matkoilla, viikon, pari, joskus kolmekin viikkoa kerrallaan, pistäytyen välillä kotona. Minna viihtyi hyvin Axelin ollessa poissakin, hänellä oli lämmin ja hyvä suhde anoppiinsa. Liuksialalaiset poikkesivat aina kirkolle tullessaan Minnaa tervehtimässä ja sekä Bertha että Hilda viipyivät joskus kaksikin päivää ennekuin lähtivät Helsinkiin Agathonin mennessä valtiopäiville. Maalis-huhtikuun vaihteessa Minna huomasi odottavansa lasta ja joulukuun 4. päivänä näki päivänvalon puolisoiden esikoinen. Ristiäisissä poika sai nimekseen Antti Agathon, Axelin ja Minnan isien mukaan.

Minnalle lähetettiin lahjoja ja onnitteluja ja Sorolan emäntä Hilma Liljenstrand kirjoitti: "Vart hinner han ej om hans tid blir lång. Gud skydde den egde gossen" Runebergin von Schwerinin mukaan.

Kirjeessä ystävättärelleen Aina Strengille Bertha kirjoittaa:

"Sommaren här har varit mycket lugn och stilla emot förra somrar då det varit nöjen och utfärder mycket ofta. Wi för vår del skulle just ej kunnat deltaga i sådana emedan vi denna sommar haft så mycket att sy och ställa i ordning åt syster Minna som skall fira bröllop den 28. dec. Mycket roligt vore det att få se eder hos oss men då det är en så opasslig tid kunna vi ej ens hoppas på det. Den dagen är Pappas och Mammans förlofningsdag så att det då passar bäst då bröllopet ändå skall blifva i juldagar.

Det är så ledsamt att hon nu gör början i att spränga syskonringen och komma bort hemifrån ehuru det visst icke är långt borta som hon kommer men det kan ju ej ändå någonsin vara detsamma som då alla ännu äro oåtskilda."

kirjoittajan nimeä ei tiedossa